

"אדם דואג"

**אדם דואג על אובדן דמיו / ואינו דואג על איבוד ימיו / דמיו אינם עוזרים /
וימיו אינם חוזרים**

פסוק זה מוצאים רשום ומצוייר על מגזרות נייר "מזרח" ו"שיווית" שהיו תולים בקיר מזרח בבית ובבית הכנסת.
עם אחת ממגזרות אלה, הנכללת באוסף המוזאון בעין חרוד, אילת כרמי מנהלת דיאלוג ולבה נתון לשיבוש שחל בה.
במקום "אינו דואג על איבוד ימיו" רשם הגבר שיצר, "אני דואג על אובדן ימיו", משהו אישי. אולי באמת דאג. גברים מקשטים ודואגים על דמים שלא חוזרים. בסכין חיתוך יצרו צמחים וחיות מופלאות, מבנה הרלדי, ימין שווה לשמאל וזה מול זה, ואילת כרמי - בהיפוך ולאחור, מלפנים וחור מול חור.
העבודה של אילת כרמי, על ממדיה הגדולים, כמו אחוזה על בלימה, כולה חלקים נפרקים, משיקים ומשתקפים זה בזה, כולה נייר שברירי, הנה הוא ואיננו. הטקסט המקורי שובש. אילת כרמי פורעת את המבנה.
היא נותנת דרור לחי ולצמחייה הפנטסטית, רץ כצבי וגיבור כארי, הם פושטים ולובשים צורה, אישה מלהטטת בהם.
מה שהתחיל כמגזרת הירלדית, שטוחה, ימין שווה לשמאל, מונשם בגוף וחושניות והוא היברידי ופואטי.